

Рѣката утихва и цѣль день плакне огненото чело на слънцето. Подъ камения мостъ, отъ бѣлитѣ лястовичи гнезда се показватъ малки жълти лакоми главички.

— Жиррр!

Лозницата потулва прозореца ми да не виждамъ Неновата ковачница. День и нощъ Нено клепе сърпове. Пѣй чука му, и презъ низичката опушена врачка вечерно време излизатъ роякъ жълти свѣтулки. Да съмъ малка, като Гинчето, че да прѣпна да ловя свѣтулките предъ ковачницата. Че да стѣпя на прага и да гледамъ младиятъ мжжъ съ запретнати ржави, какъ вдига чука и удря огнения сърпъ върху наковалнята. . .

Утре е света недѣля. На мегданя спрѣха да пренощуватъ три кола, покрити съ рогозки, пълни съ вили и паламарки. Ще ми купи тетю нова паламарка, азъ съмъ станала голѣма мома, а съ моята да жъне Гинчето. Бива му тя.

Какъвъ голѣмъ огънь нарѣшкаха и нощесъ ще се натъркалятъ край него едритѣ уруци съ гайтанлии дѣнки. Утре ще има голѣмъ лѣтенъ пазаръ. Надвечеръ, кога свѣта се прибере, тѣ ще впрѣгнатъ виторогитѣ биволи и презъ камения мостъ ще потънатъ въ тъмнината. Нѣма да се чуятъ, нѣма да се видятъ вече. Отъ кой ли далеченъ край сж